

V I Lenin

Protest av ryska socialdemokrater

Ett möte av sjutton socialdemokrater på en plats¹ har enhälligt antagit följande resolution och beslutat att publicera den och förelägga den alla kamrater för diskussion.

På senare tid har bland de ryska socialdemokraterna iakttagits avvikelser från de grundprinciper för den ryska socialdemokratin, som proklamerats såväl av grundarna och kämparna i främsta ledet – medlemmarna av gruppen Arbetets frigörelse – som i de ryska arbetarorganisationernas socialdemokratiska publikationer på 90-talet. Det nedan återgivna ”credo”², som skall ge uttryck åt några (s k unga) ryska socialdemokraters grundläggande åsikter, är ett försök att systematiskt och bestämt framlägga de ”nya åskådningarna”. Här följer detta ”credo” i fullständigt skick:

Skrå- och manufakturperioden i väst har satt djupa spår i hela den efterföljande historien, särskilt i socialdemokratins historia. Nödvändigheten för bourgeoisin att tillkämpa sig fria former, strävan att befria sig från skråföreskrifterna, som fjättrade produktionen, gjorde bourgeoisin till ett revolutionärt element; överallt i väst började den med *liberté, fraternité, égalité* [frihet, broderskap, jämlikhet], med erövring av fria politiska former. Men genom denna erövring har bourgeoisin, enligt ett uttryck av Bismarck, utställt en växel på framtiden åt sin antipod, arbetarklassen. Knappast någonstans i väst har arbetarklassen som klass tillkämpat sig de demokratiska institutionerna – den har utnyttjat dem. Man kan invända mot oss att den har deltagit i revolutionerna. De historiska vittnesbörden vederlägger denna uppfattning, emedan just år 1848, då författningarna konsoliderades i väst, representerade arbetarklassen ett hantverkselement i städerna, den småborgerliga demokratin. Ett fabriksproletariat fanns nästan inte alls och storproduktionens proletariat (de av Hauptmann skildrade vävarna i Tyskland, vävarna i Lyon) var en rå massa, som endast var i stånd till revolter men alls inte kunde uppställa några politiska krav. Man kan direkt säga att 1848 års författningar erövrades av bourgeoisin och småbourgeoisin, artisanerna. Å andra sidan var arbetarklassen (artisaner och manufakturarbetare, typografer, vävare, urmakarmästare osv) ända sedan medeltiden vana vid att delta i organisationer, i kassor för inbördes hjälp, i religiösa samfund osv. Denna organisationsanda är än idag levande hos yrkesarbetarna i väst och skiljer dem skarpt från fabriksproletariatet, som dåligt och långsamt underkastar sig organisation och endast är i stånd till s k *lose-organisation* [temporära organisationer], men inte till varaktiga organisationer med stadgar och föreskrifter. Det var just dessa yrkeskunniga manufakturarbetare, som bildade de socialdemokratiska partiernas kärna. Det uppstod således följande bild: å ena sidan relativ lätthet och full möjlighet till politisk kamp, å andra sidan möjlighet att planmässigt organisera denna kamp med hjälp av de under manufakturperioden skolade arbetarna. På denna grund växte den teoretiska och praktiska marxismen upp i väst. Utgångspunkten var den parlamentariska politiska kampen med perspektivet – som bara till det yttre liknar blanquismen men till sitt ursprung är av en helt annan karaktär – av å ena sidan makterövring, å andra sidan *Zusammenbruch* [sammanbrott]. Marxismen var det teoretiska uttrycket för den rådande praktiken: politisk kamp, som dominerade över den ekonomiska. Såväl i Belgien som i Frankrike, och särskilt i Tyskland, har arbetarna organiserat den politiska kampen med otrolig lätthet och den ekonomiska kampen med oerhörd möda, under väldiga slitningar. Än idag lider de ekonomiska organisationerna i jämförelse med de politiska (bortsett från England) av en utomordentlig svaghet och instabilitet och överallt *laissent à désirer quelque chose* [lämnar de något övrigt att önska]. Så länge energin i den politiska kampen inte var helt uttömd, var *Zusammenbruch* ett nödvändigt organiserande *Schlagwort* [slagord], som var bestämt att spela en väldig historisk roll. Den grundlag, som man kan utläsa ur ett studium av arbetarrörelsen, var det minsta motståndets linje. I väst följde den politiska verksamheten en sådan linje, och marxismen, i den form den formulerades i ”Kommunistiska manifestet”, var den mest lyckade form, som rörelsen måste anta. Men då all

¹ I särtrycket ur tidskriften *Rabotjeje Delo* har tillfogats ”(i Ryssland)” – *Red*

² Trosbekännelse, program, framställning av en världsåskådning – *Red*

energi i den politiska verksamheten hade uttömts, då den politiska rörelsen nått en sådan intensitet, att det var svårt och nästan omöjligt att föra den vidare (långsam ökning av röstantalet på senare tid, apati hos mötespubliken, en modlös ton i litteraturen), skapade detta i förening med den parlamentariska verksamhetens vanmakt och med den obildade massans, det oorganiserade och för organisation nästan otillgängliga fabriksproletariatets framträdande på scenen, i väst det, som nu kallas bernsteinismen, marxismens kris. En mera logisk utvecklingsprocess än arbetarrörelsens utvecklingsperiod från ”Kommunistiska manifestet” till bernsteinismen är det svårt att föreställa sig, och ett uppmärksamt studium av hela denna process kan med ’astronomisk exakthet bestämma utgången av denna ”kris”. Här är det naturligtvis inte fråga om nederlag eller seger för bernsteinismen – det är föga intressant; det är fråga om den genomgripande förändring av den praktiska verksamheten, som under lång tid gradvis har ägt rum inom partiet.

Denna förändring kommer inte endast att gå i riktning mot ett mera energiskt genomförande av den ekonomiska kampen och ett stärkande av de ekonomiska organisationerna, utan också – och det är det mest väsentliga – i riktning mot en förändring av partiets förhållande till de övriga oppositionella partierna. Den intoleranta marxismen, den förnekande marxismen, den primitiva marxismen (som har en alltför schematisk uppfattning om samhällets klassdelning) kommer att ge rum åt en demokratisk marxism, och partiets sociala ställning i det moderna samhällets sköte måste undergå en skarp förändring. Partiet kommer att erkänna samhället; dess snävt korporativa, i de flesta fall sekteristiska uppgifter kommer att utvidgas till samhälleliga uppgifter och dess strävan att ta makten kommer att omvandlas till en strävan efter att förändra, att reformera det moderna samhället i demokratisk riktning, anpassad till tingens nuvarande läge, i syfte att prestera det mest framgångsrika, det fullständigaste skydd av de arbetande klassernas rättigheter (av alla slag). Innehållet i begreppet ”politik” kommer att utvidgas till en verkligt samhällelig betydelse, och de praktiska kraven för ögonblicket kommer att få större vikt och kan räkna med att erhålla större uppmärksamhet än vad hittills varit fallet.

Av denna korta beskrivning av arbetarrörelsens utvecklingsgång i väst är det inte svårt att dra en slutsats för Rysslands vidkommande. Hos oss kommer det minsta motståndets linje aldrig att bli inriktad på politisk verksamhet. Det outhärdliga politiska förtrycket kommer att göra att man talar mycket om det och koncentrerar uppmärksamheten just på denna fråga, men det kommer aldrig att framtvinga praktisk aktion. Medan arbetarnas svaga krafter i väst, sedan de dragits in i den politiska verksamheten, stärktes och utformades i denna, så står däremot dessa svaga krafter hos oss inför en mur av politiskt förtryck och inte bara saknar praktiska vägar för kamp mot detta och följaktligen också för sin egen utveckling, utan de blir dessutom systematiskt kvävda av det och kan inte ens skjuta späda skott. Om man tillägger att vår arbetarklass inte ärvt den organisationsanda, som var utmärkande för kämparna i väst, så får man en nedslående bild, som är i stånd att beröva även den mest optimistiske marxist modet, vilken tror att varje ny fabriksskorsten, bara genom det faktum att den existerar, bringar stor välsignelse. Också den ekonomiska kampen är svår, oändligt svår, men den är möjlig och den praktiseras slutligen av massorna själva. Därigenom att den ryske arbetaren i denna kamp vänjer sig vid organisation och i varje ögonblick kommer i konflikt med den politiska regimen, kommer han sist och slutligen att skapa det som man kan kalla arbetarrörelsens form, att skapa den organisation eller de organisationer, som bäst lämpar sig för den ryska verklighetens förhållanden. För närvarande kan man med säkerhet säga att den ryska arbetarrörelsen ännu befinner sig i amöbastadiet och inte skapat någon som helst form. Den strejkrörelse, som förekommer vid varje organisationsform, kan ännu inte betecknas som en utkristalliserad form för den ryska rörelsen och de illegala organisationerna förtjänar redan ur rent kvantitativ synpunkt ingen uppmärksamhet (för att nu inte tala om nyttan av dem under de nuvarande förhållandena).

Sådant är läget. Om man därtill lägger hungern och utarmningsprocessen på landsbygden, som främjar *Streikbrechertum*¹ och följaktligen skapar ännu större svårigheter för arbetarmassorna att höja sig till en drägligare kulturell nivå, så ... vad skall då den ryske marxisten göra?! Pratet om ett självständigt politiskt arbetarparti är ingenting annat än produkten av en omplantering av

¹ Strejkbryteri – Red

främmande uppgifter, främmande resultat i vår jord. Den ryske marxisten erbjuder tills vidare en bedrövlig anblick. Hans praktiska uppgifter är för närvarande löjligt små, hans teoretiska kunskaper – i den mån han använder dem inte som ett forskningsmedel utan som ett schema för sin verksamhet – har inget värde ens för utförandet av dessa löjligt små praktiska uppgifter. Dessutom visar sig dessa schema, som är lånade från andra, i praktiken vara skadliga. Våra marxister, som glömt att arbetarklassen i väst framträdde på ett verksamhetsfält, som redan var politiskt uppröjt, intar i högre grad än vad som är nödvändigt en ringaktande hållning till den radikala eller liberalt oppositionella verksamheten bland alla andra samhällsskikt än arbetarna. De ringaste försök att koncentrera uppmärksamheten på sociala yttringar av liberalt politisk art utlöser en protest från de ortodoxa marxisterna, som glömmer att en hel rad historiska betingelser hindrar oss från att vara västmarxister och av oss kräver en annan marxism, som är passande och nödvändig för de ryska förhållandena. Bristen på politiskt sinne och instinkt hos varje rysk medborgare kan uppenbarligen inte ersättas med prat om politik eller med upprop till en kraft som inte existerar. Denna politiska instinkt kan endast förvärfvas genom uppfostran, dvs genom deltagande i det liv (hur omarxistiskt det än är), som den ryska verkligheten erbjuder. Så mycket ”förnekandet” än var på sin plats (för en tid) i väst, lika skadligt är det hos oss, därför att ett förnekande, som utgår från någonting organiserat och besitter en faktisk makt, är en sak, medan ett förnekande, som utgår från en formlös massa av spridda individer, är en annan sak.

För den ryske marxisten finns bara en utväg: han måste delta i, dvs bistå proletarietets ekonomiska kamp och delta i den liberalt oppositionella verksamheten. Som ”förnekare” har den ryske marxisten uppträtt mycket tidigt, och detta förnekande har försvagat den del av hans energi, som borde inriktas på politisk radikalism. Tills vidare är allt detta inte farligt, men om klassemat hindrar den ryske intellektuelle från att aktivt delta i livet och alltför långt kommer att avlägsna honom från de oppositionella kretsarna, så kommer det att bli till väsentlig skada för alla, som är tvungna att kämpa för rättsformer utan att gå hand i hand med arbetarklassen, vilken ännu inte ställt sig politiska uppgifter. Den ryske intellektuelle marxistens politiska oskuld, som döljs bakom teoretiska betraktelser över politiska tema, kan komma att spela honom ett fult spratt.

Vi vet inte om det finns många ryska socialdemokrater, som delar dessa uppfattningar. Men det råder inget tvivel om att idéer av detta slag överhuvudtaget har anhängare, och därför anser vi oss förpliktade att kategoriskt protestera mot dylika uppfattningar och varna alla kamrater för faran av att den ryska socialdemokratin skall ledas bort från den väg den redan utstakat, nämligen att bilda ett självständigt politiskt arbetarparti, som är oskiljaktigt från proletarietets klasskamp och som ställer erövringen av politisk frihet som sin närmaste uppgift.

Det ovan återgivna ”credo” innehåller för det första ”en kort beskrivning av arbetarrörelsens utvecklingsgång i väst” och för det andra ”slutsatser för Ryssland”.

Fullständigt oriktiga är först och främst föreställningarna hos ”Credos” författare om den västeuropeiska arbetarrörelsens förflutna. Det är inte sant att arbetarklassen i väst inte deltagit i kampen för politisk frihet och i de politiska revolutionerna. Chartismens historia, revolutionerna 1848 i Frankrike, Tyskland och Österrike bevisar motsatsen. Det är alldeles felaktigt att ”marxismen var det teoretiska uttrycket för den rådande praktiken: politisk kamp, som dominerade över den ekonomiska”. Tvärtom, ”marxismen” framträdde då den opolitiska socialismen (owenismen, fourierismen, den ”sanna socialismen” osv) härskade, och ”Kommunistiska manifestet” vände sig genast mot den opolitiska socialismen. Även då marxismen framträdde i full teoretisk rustning (Kapitalet) och organiserade den berömda Internationella arbetarassociationen var den politiska kampen ingalunda rådande praxis (den snäva tradeunionismen i England, anarkismen och proudhonismen i de romanska länderna). I Tyskland bestod Lassalles stora historiska förtjänst i att han förvandlade arbetarklassen från ett bihang till den liberala bourgeoisin till ett självständigt politiskt parti. Marxismen sammanknöt arbetarklassens ekonomiska och politiska kamp till ett oupplösligt helt, och

”Credo”-författarnas strävan att skilja dessa kampformer från varandra hör till deras mest misslyckade och beklagliga avvikelser från marxismen.

Fullständigt felaktiga är vidare även ”Credo”-författarnas föreställning om den västeuropeiska arbetarrörelsens nuvarande ställning och om marxismens teori, under vars baner denna rörelse går. Att tala om ”marxismens kris” betyder att upprepa de meningslösa fraserna hos de borgerliga skribenterna, vilka anstränger sig att blåsa upp varje tvist mellan socialister och förvandla den till en splittring av de socialistiska partierna. Den beryktade bernsteinismen – i den mening som den vanligen uppfattas av den breda publiken i allmänhet och av ”Credos” författare i synnerhet – innebär ett försök att snörpa ihop marxismens teori, ett försök att förvandla det revolutionära arbetarpartiet till ett reformistiskt parti. Detta försök har, som man kunde vänta, bestämt utdömts av majoriteten bland de tyska socialdemokraterna. Opportunistiska strömningar har mer än en gång yppat sig inom den tyska socialdemokratin och varje gång har de tillbakavisats av partiet, som trofast slår vakt om den revolutionära internationella socialdemokratins principer. Vi är övertygade om att alla försök att överföra opportunistiska åskådningar till Ryssland kommer att möta ett lika bestämt motstånd från den väldiga majoriteten av de ryska socialdemokraterna.

Precis lika litet kan det, trots vad ”Credos” författare påstår, vara tal om någon ”genomgripande förändring” i de västeuropeiska arbetarpartiernas ”praktiska verksamhet”: marxismen har från första början erkänt den oerhörda betydelsen av proletariats ekonomiska kamp och nödvändigheten av en sådan kamp, och redan på 1840-talet polemiserade Marx och Engels mot de utopiska socialisterna, som förnekade denna kamps betydelse.

Då Internationella arbetarassociationen bildades ungefär 20 år senare, togs frågan om arbetarfackföreningarnas och den ekonomiska kampens betydelse upp redan på den första kongressen i Genève år 1866. Resolutionen från denna kongress påvisade noggrant den ekonomiska kampens betydelse samt varnade socialisterna och arbetarna för att å ena sidan överdriva dess betydelse (vilket de engelska arbetarna vid denna tid var benägna att göra) och å andra sidan att underskatta dess betydelse (vilket fransmännen och tyskarna, särskilt lassalleanerna, var benägna att göra). Resolutionen förklarade att arbetarfackföreningarna inte bara var en berättigad, utan också en nödvändig företeelse under kapitalismen; den förklarade att de var ytterst viktiga för organiseringen av arbetarklassen i dess dagliga kamp mot kapitalet och för lönarbetets avskaffande. Resolutionen förklarade att arbetarfackföreningarna inte uteslutande får fästa uppmärksamheten vid den ”omedelbara kampen mot kapitalet”, inte får isolera sig från arbetarklassens allmänna politiska och sociala rörelse; deras mål får inte vara ”snäva” utan de måste sträva efter allmän frigörelse för det arbetande folkets förtryckta miljoner. Sedan dess har arbetarpartierna i olika länder flera gånger diskuterat och kommer naturligtvis åter och återigen att diskutera frågan huruvida man vid en given tidpunkt bör ägna en något större eller något mindre uppmärksamhet åt proletariats ekonomiska eller dess politiska kamp; men den allmänna eller principiella frågan står också nu på samma sätt som den ställts av marxismen. Övertygelsen om att proletariats klasskamp med nödvändighet måste förena den politiska och ekonomiska kampen till en enda helhet har gått den internationella socialdemokratin i blodet. Dessutom vittnar den historiska erfarenheten ovederläggligt om att frånvaro av politisk frihet eller inskränkning av proletariats politiska rättigheter alltid gör det nödvändigt att ställa den politiska kampen i förgrunden.

Ännu mindre kan det vara tal om någon som helst väsentlig förändring i arbetarpartiets förhållande till de övriga oppositionella partierna. Också i detta avseende har marxismen påvisat den riktiga ståndpunkten, som är lika fjärran från överdrivande av politikens betydelse och från konspiration (blanquism osv) som från att ringakta politiken eller inskränka den till ett opportunistiskt, reformistiskt socialt lappverk (anarkism, utopisk och småborgerlig socialism, statssocialism, professorssocialism etc). Proletariatet måste sträva efter att bilda självständiga

politiska arbetarpartier, vilkas huvudmål måste vara att proletariatet erövrar den politiska makten för att organisera ett socialistiskt samhälle. Andra klasser och partier får proletariatet ingalunda betrakta som ”en enda reaktionär massa”²³²: det måste tvärtom delta i hela det politiska och samhällseliga livet, stödja de progressiva klasserna och partierna mot de reaktionära, stödja varje revolutionär rörelse mot det bestående systemet, försvara varje förtryckt folkslag eller förtryckt ras, varje förföljd trosbekännelse, det rättslösa könet osv. ”Credo”-författarnas resonemang om detta tema vittnar endast om en strävan att beslöja klasskaraktern i proletariatets kamp, att förlama denna kamp genom ett meningslöst ”erkännande av samhället”, att snörpa ihop den revolutionära marxismen till en banal reformströmning. Vi är övertygade om att den väldiga majoriteten av de ryska socialdemokraterna obetingat kommer att förkasta en dylik förvrängning av socialdemokratins grundprinciper. De oriktiga premisserna beträffande den västeuropeiska arbetarrörelsen leder ”Credos” författare till ännu oriktigare ”slutsatser för Ryssland”.

Påståendet att den ryska arbetarklassen ”ännu inte ställt sig politiska uppgifter” vittnar endast om bristande kännedom om den ryska revolutionära rörelsen. Redan det år 1878 grundade Nordryska arbetarförbundet och det år 1875 grundade Sydryska arbetarförbundet ställde i sina program kravet på politisk frihet. Efter reaktionen på 80-talet har arbetarklassen upprepade gånger ställt samma krav på 90-talet. Påståendet att ”pratet om ett självständigt politiskt arbetarparti är ingenting annat än produkten av en omplantering av främmande uppgifter, främmande resultat i vår jord” vittnar endast om fullständig brist på förståelse för den ryska arbetarklassens historiska roll och den ryska socialdemokratins mest trängande uppgifter. ”Credo”-författarnas eget program lutar uppenbart åt uppfattningen att arbetarklassen, då den följer ”det minsta motståndets linje”, skall inskränka sig till ekonomisk kamp, medan de ”liberalt oppositionella elementen” med marxisternas ”deltagande” skall kämpa för ”rättsformer”. Förverkligandet av ett sådant program skulle vara detsamma som politiskt självmord för den ryska socialdemokratin, skulle vara detsamma som att i väldig skala hämma och degradera den ryska arbetarrörelsen och den ryska revolutionära rörelsen (för oss sammanfaller de två begreppen). Enbart möjligheten av att ett sådant program kunde uppstå visar hur motiverat det var att en av den ryska socialdemokratins förkämpar, P B Axelrod, hade onda aningar, då han i slutet av 1897 skrev om möjligheten av ett sådant perspektiv:

”Arbetarrörelsen går inte utöver den trånga strömfåra, där arbetarnas rent ekonomiska konflikter med företagen äger rum, och den är i och för sig, i stort sett, blottad på politisk karaktär, men i kampen för politisk frihet följer proletariatets avancerade skikt de s k intellektuellas revolutionära cirklar och grupper.” (Axelrod: ”Till frågan om de ryska socialdemokraternas nuvarande uppgifter och taktik”, Genève, 1898, s 19)

De ryska socialdemokraterna måste förklara ett beslutsamt krig mot hela den idékrets, som kommit till uttryck i ”Credo”, eftersom dessa idéer direkt leder till att ett sådant perspektiv förverkligas. De ryska socialdemokraterna måste uppbjuda alla krafter för att förverkliga ett annat perspektiv, det som P B Axelrod framlägger i följande ord:

”Det andra perspektivet: socialdemokratin organiserar det ryska proletariatet i ett självständigt politiskt parti, som kämpar för frihet, *delvis sida vid sida och i förbund* med de borgerliga revolutionära grupperna (i den mån sådana kommer att finnas), delvis också därigenom att det direkt drar in i sina led eller rycker med sig de element bland de intellektuella, som är mest folkvänliga och revolutionära.” (A a, s 20)

Vid samma tid som P B Axelrod skrev dessa rader, visade socialdemokraternas uttalanden i Ryssland klart, att det väldiga flertalet av dem hade samma ståndpunkt. Det är sant, att en av Petersburgarbetarnas tidningar, Rabotjaja Mysl, tycktes luta åt ”Credo”-författarnas idéer, då den i en programmatisk ledare (nr 1, oktober 1897) tyvärr uttalade den fullkomligt felaktiga och mot socialdemokratin stridande tanken att ”rörelsens ekonomiska grundval” kan

”fördunklas genom strävan att aldrig glömma det politiska idealet”. Men samtidigt har en annan av Petersburgarbetarnas tidningar, S-Peterburgskij Rabotjij Listok (nr 2, september 1897), bestämt uttalat sig för att ”endast ett fast organiserat och talrikt arbetarparti ... kan störta självhärskardömet”, att när arbetarna ”organiserat sig i ett starkt parti”, kommer de att ”befria sig själva och hela Ryssland från varje politiskt och ekonomiskt förtryck”. En tredje tidning, Rabotjaja Gazeta, skrev i ledaren i sitt andra nummer (november 1897): ”Kampen mot den autokratiska regeringen, för politisk frihet är den ryska arbetarrörelsens närmaste uppgift.” ”Den ryska arbetarrörelsen kommer att tiodubbla sina krafter, om den uppträder som en enda harmonisk helhet med ett gemensamt namn och en väl sammanhållen organisation ...” ”De separata arbetarcirklarna måste omdanas till ett gemensamt parti.” ”Det ryska arbetarpartiet kommer att bli ett socialdemokratiskt parti.” Att den väldiga majoriteten av de ryska socialdemokraterna fullständigt delade just dessa Rabotjaja Gazetas åsikter framgår också av att de ryska socialdemokraternas på våren 1898 hållna kongress bildade Rysslands socialdemokratiska arbetarparti, publicerade partiets manifest och erkände Rabotjaja Gazeta som officiellt partiorgan. ”Credos” författare tar således ett kolossalt steg tillbaka i förhållande till det utvecklingsstadium, som den ryska socialdemokratin redan uppnått och som den förankrat i ”Rysslands socialdemokratiska partis manifest”. När den ursinniga förföljelsen från den ryska regeringens sida lett till att partiets verksamhet nu för en tid försvagats och dess officiella organ upphört att utkomma, så är det alla ryska socialdemokraters uppgift att uppbjuda alla sina krafter för att slutgiltigt stärka partiet, utarbeta ett partiprogram och återupprätta dess officiella organ. På grund av den ideologiska vacklan, som bevisas av att sådana program som det ovan granskade ”Credo” kan uppstå, anser vi det särskilt nödvändigt att framhäva följande grundprinciper, som framlades i ”Manifestet” och som har en /oerhörd betydelse för den ryska socialdemokratin. För det första. Den ryska socialdemokratin ”vill vara och förbli de organiserade arbetarmassornas klassrörelse”. Härav följer att socialdemokratin motto måste vara att bistå arbetarna inte bara i den ekonomiska utan också i den politiska kampen, att bedriva agitation inte bara på basis av de närmast liggande ekonomiska behoven utan också på basis av alla yttringar av det politiska förtrycket, att bedriva propaganda inte bara för den vetenskapliga socialismens idéer utan också för de demokratiska idéerna. Endast den revolutionära marxismens teori kan vara baneret för arbetarnas klassrörelse och den ryska socialdemokratin måste sörja för att denna teori vidareutvecklas och förverkligas, samtidigt som den måste skydda denna teori mot de förvanskningar och banaliseringar, som ”teorier på modet” (och den revolutionära socialdemokratin framgång i Ryssland har redan gjort marxismen till en teori ”på modet”) så ofta råkar ut för. Samtidigt som socialdemokratin vid nuvarande tidpunkt koncentrerar alla sina krafter på verksamheten bland fabriks-, verkstads- och gruvarbetarna, får den inte glömma att i och med rörelsens utvidgande såväl hemarbetare och hantverkare som lantarbetare och miljoner ruinerade och svältande bönder måste dras in i leden av de arbetarmassor den organiserar.

För det andra. ”På sina starka skuldror måste och kommer den ryska arbetarklassen att föra erövringen av politisk frihet till seger.” Eftersom socialdemokratin gör absolutismens störtande till sin närmaste uppgift, måste den agera som förtruppen i kampen för demokrati och redan enbart på grund härav måste den på alla sätt stödja alla demokratiska element av den ryska befolkningen och vinna dem för sig som bundsförvanter. Endast ett självständigt arbetarparti kan vara ett starkt bålverk i kampen mot självhärskardömet, och endast i förbund med ett sådant parti, genom att stödja detta parti kan alla övriga kämpar för politisk frihet framträda aktivt.

För det tredje och sista: ”Som en socialistisk rörelse och riktning för Rysslands socialdemokratiska parti hela den föregående revolutionära rörelsens verk och traditioner i Ryssland vidare; därigenom att socialdemokratin uppställer erövringen av politisk frihet som den

viktigaste av de närmaste uppgifterna för partiet som helhet, går den mot det mål, som redan de ärorika representanterna för gamla Narodnaja Volja klart angav.” Traditionerna från hela den föregående revolutionära rörelsen i Ryssland kräver att socialdemokratin för närvarande koncentrerar alla sina krafter på att organisera partiet, på att stärka disciplinen i dess led och att utveckla den illegala tekniken. Redan medlemmarna i gamla Narodnaja Volja förmådde spela en väldig roll i den ryska historien trots de tunna samhällsskikt som stödde de fåtaliga hjältarna och trots att det inte alls var en revolutionär teori som tjänade som rörelsens baner, och därför kommer socialdemokratin med stöd av proletariats klasskamp att kunna bli oövervinnlig. ”Det ryska proletariats kommer att kasta av sig självhärskardömetets ok för att med så mycket större energi fortsätta kampen mot kapitalismen och bourgeoisin fram till socialismens fullständiga seger.”

Vi uppmanar alla socialdemokratiska grupper och alla arbetarcirklar i Ryssland att diskutera ovan anförda ”Credo” och vår resolution samt bestämt uttala sin ställning till den fråga som ställts för att undanröja alla meningsskiljaktigheter och påskynda organiseringen och stärkandet av Rysslands socialdemokratiska arbetarparti.

Gruppernas och cirklarnas resolutioner kan sändas till Ryska socialdemokraternas utlandsförbund, som enligt punkt 10 i beslutet från de ryska socialdemokraternas kongress 1898 är en del av Rysslands socialdemokratiska parti och dess representant i utlandet.

Skrivet före den 22 augusti (3 september) 1899

Ffg publicerat i december 1899 utomlands som särtryck ur nr 4-5 av tidskriften *Rabotjeje Delo*

V I Lenin, *Samlade skrifter*, 5:e ry uppl, b 4, s 163-176